

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **DevClub s.r.o.**, IČO: 24204714
sídlem Jungmannova 32/25, Praha
zastoupen Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, čj. 502-6/2018-900000-318

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 5. 3. 2018, čj. 502-6/2018-900000-318, kterým žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 8. 2017, čj. 93951-8/2017-510000-32 vydané podle § 42 odst. 5 ve spojení s § 42e zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o spotřebních daních), o stanovení povinnosti žalobce uhradit náklady za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, které se dle rozhodnutí celního úřadu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 93951-4/2017-

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

510000-12, staly majetkem státu. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu 1. stupně změnil tak, že výši úhrady v částce 2 118 Kč snížil a stanovil žalobci povinnost úhrady ve výši 1 271 Kč.

2. V prvostupňovém rozhodnutí celní úřad vyčíslil náklady za období skladování od 17. 2. 2016 do 31. 12. 2016 (319 dnů) a za období od 1. 1. 2017 do 4. 7. 2017 (185 dnů) včetně nákladů za dopravu u motorového vozidla Renault Trafic RZ: XXX.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že není vlastníkem zajištěných lihovin ani osobou, u níž byly lihoviny zajištěny, neboť se nacházely v prostorách, které žalobce neměl v pronájmu. Dále namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nejasnost ve stanovení nákladů dopravného, když není zřejmé, proč jsou celkové kilometry násobeny počtem palet a jak byla určena cena za skladování apod.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění vyplývajících z protokolu o místním šetření provedeném dne 17. 2. 2016 celním úřadem u kontrolované osoby – HALALI, všeobecné pojišťovny, a.s. v jejích prostorách v ulici Jungmannova 32/25, Praha 1, dříve pronajatých žalobci, že v těchto prostorách byly skladovány vybrané výrobky – lihoviny v celkovém počtu 478 kusů. Z důvodu podezření, že tyto výrobky jsou skladovány nezdaněné, celní úřad provedl jejich zajištění podle § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodnutím ze dne 19. 2. 2016. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017 celní úřad rozhodl o propadnutí zajištěných lihovin a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 7. 2017. Náklady za zajištění lihovin ve skladovacích prostorech celního úřadu byly předepsány žalobci jakožto vlastníkově lihovin. Výše nákladů byla dána součtem nákladů za období jejich skladování a nákladů na dopravu. Cena skladování ve skladu ZZMS Hostivař byla dána v sazbě Kč na m² a den - 1,897 Kč, a to za počet dnů 504 (319+185) na ploše 1,92 m². K vyčíslení nákladů za skladování došlo výpočtem: 319 dnů x 1,92 m² x 1,897 Kč/m²/den = 1 161,875 Kč + 185 dnů x 1,92 m² x 1,897 Kč/m²/den = 673,814 Kč. K vyčíslení nákladů za dopravu pak celní úřad vycházel z údajů o motorovém vozidle, o dni přepravy dne 17. 2. 2016, celkovém počtu ujetých km – 42, spotřebě vozidla 10,2 litrů/100 km a ceně pohonných hmot 28,60 Kč (nafta motorová) Výpočet dopravného tedy činil 42 km x 10,2 l : 100 km x 28,60 Kč + 3,8 x 42 km = 282,122 Kč při počtu palet 2 ks. Součtem jednotlivých položek pak celní úřad dospěl k celkové výši 2 117,811 Kč, po zaokrouhlení 2 118 Kč.
5. Žalovaný se nejprve v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou žalobce ohledně nejasnosti výpočtu nákladů tak, že si ke stanovení nákladů skladování i dopravného vyžádal od celního úřadu doplnění spisového materiálu o ložný list, knihu jízd, osvědčení o typu a registraci vozidla přepravujícího lihoviny a doklady prokazující výši úhrady nákladů za pronájem skladu za rozhodné období. Po doplnění podkladů k rozhodnutí následně žalovaný výzvou ze dne 9. 2. 2018 vyzval žalobce k seznámení se s doplněnými důkazními prostředky a s provedeným výpočtem nákladů na základě těchto důkazních prostředků, žalobce však ve stanovené lhůtě na tuto výzvu nikterak nereagoval. Žalovaný na str. 5-6 napadeného rozhodnutí vysvětlil každou položku výše nákladů za skladování za rozhodné období od 17. 2. 2016 až do 4. 7. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, a za dopravu, přičemž učinil korekturu výpočtu výše dopravného dosazením odlišné hodnoty o kombinované spotřebě použitého dopravního

prostředku, kdy na místo celním úřadem uvedeného údaje spotřeby 10,2 l/100 km, odpovídajícího spotřebě paliva dopravního prostředku ve městě, vycházel ze spotřeby 8,4 l/100 km, tj. z částky 263,68 Kč dopravného. Tento odlišný údaj pak ovlivnil snížení celkových nákladů na částku 1271 Kč.

6. Žalovaný odmítl jako irelevantní námitku žalobce, že není osobou, jíž by patřily zajištěné výrobky s tím, že tyto námitky nemohou nalézt uplatnění v řízení, jehož předmětem není rozhodování o zajištěných výrobcích.
7. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě namítal pochybení rozhodujících orgánů obou stupňů a věcnou nesprávnost a nezákonnost jejich rozhodnutí, které shledal v následujících skutečnostech, vymezujících jeho žalobní body:
9. a) Nesprávné právní posouzení
10. Žalobce popírá, že by nebylo v řízení o stanovení náhrady nákladů rozhodné, kdo je vlastníkem vybraných výrobků a že řízení je zcela závislé na rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků. V řízení se mohou objevit následně nové důkazy, které nemusely být zohledněny v řízení o zajištění a propadnutí vybraných výrobků, a které prokazují, že vlastníkem či skladovatelem výrobků je někdo jiný než daňový subjekt. Rozhodnutí by pak nemělo zákonný podklad, neboť povinnost k náhradě lze uložit pouze vlastníku či skladovateli. Správce daně i odvolací orgán se tedy měly znovu zabývat otázkou vlastnictví či otázkou skladování vybraných výrobků. Bylo-li prokázáno vlastnictví pana F. Š., nemohla být povinnost uložena žalobci.
11. b) Neúplná skutková zjištění, nerespektování základních zásad daňového řízení
12. Žalobce namítal, že u rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků č. j. 93951-4/2017-510000-12, se prvostupňový správce daně ani odvolací orgán nezabývaly skutečností, zda toto rozhodnutí bylo řádně doručeno v souladu s daňovým řádem.
13. Žalobce dále namítá, že z knih jízd není jednoznačně zřejmé, že právě předmětné vozidlo RZ XXX dopravovalo tvrzené vybrané výrobky z místa Jungmannova 25/32, Praha do skladu v Hostivaři, když v knize jízd má být uvedeno pouze „z místa Praha do místa CÚ“. Ostatně údaj o jízdě se neshoduje ani s ložným listem. V dané věci mělo být tedy při neprokázání nákladů přihlédnuto ve prospěch žalobce.
14. c) Formální vady rozhodnutí
15. Žalobce má za to, že výrok napadeného rozhodnutí není zákonný ani z formálního hlediska. Změnový výrok neměl dle žalobce obsahovat větu: „*Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) jakožto věcně a místně příslušný správce daně podle § 6 odst. 1 písm. a), odst. 2, § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 1 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), rozhodl za použití § 101, § 102 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a § 42 odst. 5 ve spojení s § 42e zákona o spotřebních daních tak, že*“ V daném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodovalo Generální ředitelství cel, nikoliv Celní úřad. Žalovaný měl tedy změnit pouze skutečný výrok rozhodnutí, nikoliv uvozující větu o příslušnosti správního orgánu.

16. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. K námitkám nesprávného právního posouzení, kdo byl vlastníkem vybraných výrobků, žalovaný poukázal na irelevanci této námitky v případě, kdy rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů za uskladnění vybraných výrobků stojí na pravomocném podkladovém titulu, jímž je rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, ve kterém musela být otázka věcného práva k zajištěným výrobkům již postavena na jisto. Žalovaný tak k odlišnému názoru žalobce v řízení nemusel provádět další dokazování. Žalovaný uvedl, že žalobce tuto námitku mohl uplatňovat v celé šíři v meritorním řízení o osudu zajištěných vybraných výrobků a předkládat důkazní prostředky, avšak zůstal pasivní.
18. Podkladový titul – rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků byl doručen tehdejšímu zmocněnci žalobce, daňovému poradci, postupem podle daňového řádu, o čemž je ve spise založen úřední záznam a generální plná moc.
19. K nesouladu mezi knihou jízd a ložným listem žalovaný uvedl, že stěžejní údaj v obou dokumentech je údaj o počtu km – 42, který je totožný. Záznam nadto knihu jízd doplňuje údaji o počátečním místě jízdy z místa zajištění zboží Jungmannova 32/25, Praha 1 a údaje o cíli jízdy – místo uskladnění ZZSM v Hostivaři, stejně jako tuto knihu jízd doplňuje i ložný list. Pouhá formální nesprávnost o jiné době započetí jízdy nemá účinky žalobcem dožadované, když stěžejní údaje jsou souladné.
20. Žalovaný nepovažuje za důvodnou ani námitku, jíž žalobce napadá formální vady rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že doznal-li výrok rozhodnutí celního úřadu změnu ve znění napadeného rozhodnutí, pak ve změněném výroku musel zůstat odkaz na celní úřad jako správní orgán 1. stupně. Žalovaný rozhodoval v druhoinstančním odvolacím řízení, a proto odkaz na jeho příslušnost nemohl být vtělen do rozhodnutí prvoinstančního. Formulace nepředstavuje vadu, která by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.
21. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

22. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávné posouzení osoby vlastníka vybraných výrobků, a to, že uložená povinnost hradit náklady uskladnění nezávisí na rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, zpochybnil doručení rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, způsob dopravy vybraných výrobků vozidlem označeným v podkladech řízení a vytýkal vady změněného výroku.
23. Městský soud v přezkumném řízení neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou.
24. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že v tomto řízení nemohly vyvstat opodstatněné pochybnosti o osobě, které má být náhrada za uskladnění vybraných výrobků uložena, když otázka, že žalobce byl vlastníkem nebo skladovatelem zajištěných vybraných výrobků, již byla pravomocně vyřešena jak v rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, proti němuž žalobce nepodal opravný prostředek, tak i následně v řízeních o doměření spotřební daně žalobci, která byla předmětem přezkumných řízení u Městského soudu v Praze, a to nejen za rozhodné období měsíce února 2016 přezkumné řízení pod sp.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zn. 10Af 19/2018-84), tak i za jiné období - měsíce ledna 2016 (přezkumné řízení pod s zn. 10 Af 20/2018), kdy v obou obdobích bylo zjištěno skladování vybraných nezdaněných výrobků žalobcem v předmětných prostorách. Přestože tato rozhodnutí byla vydána později než napadené rozhodnutí, nelze přehlédnout, že rozhodnutí o vyměření daně včetně rozsudků soudu navazovala na rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků zjištěných u žalobce za období leden - únor 2016, předcházejících vydání napadeného rozhodnutí v této věci. Z důvodu rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků byl shledán nejblíže vztah žalobce ke skladovaným výrobkům. Rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a zejména rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků ze dne 31. 5. 2017 byla stěžejní, neboť v nich byla s konečnou platností vyřešena otázka vztahu žalobce ke skladovaným a vybraným výrobkům, k nimž bylo nalezeno věcné právo žalobce jako skladovatele, takže otázka vlastnictví vybraných výrobků byla v předmětném řízení o stanovení povinnosti uhradit náklady za uskladnění předmětných výrobků již irrelevantní.

25. Nicméně soud v tomto směru nad rámec předmětu řízení považuje za příhodné doplnit, že u městského soudu bylo rovněž vedeno řízení o přezkum rozhodnutí žalovaného týkajícího se propadnutí vybraných výrobků nalezených ve stejných prostorách za období měsíce ledna 2016, a to pod sp. zn. 10 Af 28/2018, ve kterém byla zevrubně vypořádána otázka vztahu žalobce k vybraným výrobkům, kdy soud reflektoval, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 21. 2. 2017, čj. 45800/2017-510000-12, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků zajištěných v návaznosti na jiné místní šetření provedené dne 14. 1. 2016, mj. uváděl, že „daňový subjekt pracovníky celního úřadu upozorňoval, že *vybrané výrobky byly nalezeny v jím pronajatých prostorách, a že k většině zajištěných výrobků měl věcné právo*, neboť byl jejich vlastníkem či skladovatelem. Přestože oproti tomu žalobce v uvedených řízeních přicházel s různými verzemi o tom, kdo je vlastníkem či skladovatelem, v souzené věci o stanovení povinnosti úhrady za skladování je již otázka povinnosti žalobce k této úhradě pravomocně vyřešena předchozími rozhodnutími o zajištění a propadnutí vybraných výrobků. Ostatně žalobce v tomto směru žádnou konkrétní argumentaci ani nenabízí, pouze popírá již vyřešené a hypoteticky odkazuje na možné objevení důkazů v budoucnu, které je zcela nezpůsobilé přinést konkrétní tvrzení o nesprávném právním posouzení věci. Žalobce v podané žalobě ani nereagoval na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobce vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich irelevanci. Žalobce nereagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a nepostavil žádnou *právní* oponenturu k tomu, proč by se žalovaný v řízení o nákladech skladování měl znovu zabývat dokazováním ohledně osoby, která vybrané výrobky skladovala a již byly propadnuty do majetku státu. První žalobní bod tedy není důvodný.
26. Soud dále nepřisvědčil ani druhému žalobnímu bodu.
27. Soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgán podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděné námitce, že se žalovaný měl zabývat otázkou doručení rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, a to pouze v míře obecnosti, tj. zda se

žalovaný doručení tohoto rozhodnutí zabýval. Tím se zabýval na str. 2 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 7. 2017, k čemuž by nedošlo, pokud by toto rozhodnutí nebylo doručeno. Žalobce oproti tomu netvrdí, že mu toto rozhodnutí nebylo doručeno. Tvzení žalovaného o právní moci tohoto rozhodnutí má oporu ve spise. Soud ze správního spisu ověřil, že je v něm založena doručka o doručení rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků č. j. 93951-4/2017 Ing. J. Č., jehož generální plná moc k přijímání písemností udělená žalobcem dne 16. 2. 2017 je rovněž ve spise založena. Ve spise je rovněž založen záznam o předání meritorního rozhodnutí o nabytí majetku státem, zaslaný žalobci s odkazem na právní moci rozhodnutí ke dni 4. 7. 2017. Z uvedeného vyplývá, že uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno podle § 41 odst. 1 ve spojení s § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu a skutečně nabylo právní moci.

28. Podklady správního řízení (záznam a kniha jízd) prokazují dopravu zajištěných výrobků do místa skladování ve vzdálenosti 42 km, což je z hlediska údajů o dopravě vozidlem RZ: XXX, při stanovené spotřebě pohonných hmot jediné relevantní, a to při zevrubném vysvětlení a výpočtu nákladů za dopravu v napadeném rozhodnutí jediné stěžejní. Žalobce měl v řízení možnost se s podklady pro vyčíslení úhrady za skladování a dopravu seznámit a uplatnit své připomínky či námítky, a to na základě výzvy ze dne 9. 2. 2018, č. j. 502-3/2018-900000-318, v níž byl žalobce podrobně seznámen s doplněným materiálem a vyzván k vyjádření se ke všem podkladům s možností uplatňovat své důkazní prostředky. O skutečnosti, že tak žalobce neučinil, svědčí pouze obecné žalobního tvrzení o pouhém uvedení místa odvozu a dovozu zajištěných výrobků v knize jízd, ačkoliv v ložném listu je uvedeno adresné upřesnění místa nakládky a vykládky. Žalobce také neuvedl žádný jiný konkrétní a relevantní nesoulad důkazních prostředků, a to ani k záznamu pro výpočet nákladů za skladování, rovněž obsahujícímu trasu dopravy od místa nakládky do místa vykládky a dále údaje o přepravovaných paletách.
29. Ani třetí žalobní bod soud neshledal důvodným.
30. Žalobce tvrzení o formálních vadách výroku založil na nerelevantní skutečnosti, že žalovaný do textu změny znění výroku pojmul i uvozující větu o příslušnosti celního úřadu k rozhodování.
31. Soud k tomu uvádí, že při formulaci změnového výroku žalovaným, text a slovosled změny takové pojetí odůvodňuje. Změnový výrok žalovaného je založen na změně citace celého výroku prvostupňového rozhodnutí proto, že toto bylo koncipováno v textově nepřerušném sledu, kdy nebylo standardně odděleno záhlaví od výroku rozhodnutí. Proto uvedl-li žalovaný, že rozhodnutí celního úřadu mění tak, že se: ... „celý jeho výrok (míněno výrok celního úřadu) zcela nahrazuje novým výrokem ve znění:...“, pak žalovaný také uvedl (i když nemusel) celou citaci tohoto výroku a tedy i to, že takto rozhoduje v prvním stupni celní úřad, nikoliv žalovaný. Uvedené je zřejmé z celé formulace výroku napadeného rozhodnutí, přičemž způsob této formulace nemá vliv na funkční příslušnost žalovaného jako odvolacího orgánu, nezpůsobuje zásah do práv žalobce a nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
32. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k tomu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., když žalobce i žalovaný k výzvě soudu neuvedli, že požadují projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu